

15.8.80
מס. 123 (473)

עלון כפר מנחם

אהפך פתע

פתאום קם קיבוץ בבוקר ומוצא את מישוריו מהופכים , את טלעי היטוד מוערמים מעלה מעלה זה על גבי זה , שינוי מדהים של מעשה בראשית . וכל זאת לא בשדה רחוק , לא בפינה נידחת , אלא במרכז , במוקד חיו , בצומת הדרכים הסאון אל ענפי המסק , אל הכל-בו , אל חדר האוכל , אל מגרשי החניה , אל בית הלבוש והמרפאה והמרכולית . מהפך ? מהפכה ? רעידת אדמה ? או שמא התחילו לקדוח נפט , כמו בתמונה שראינו השבוע בעתוננו ובה מגדל קידוח ליד ... רפת קיבוץ געש ?

לא ולא . רק מישהו נזכר להוציא אל הפועל החלטה ישנה לגבי שיפור סביבת חדר האוכל מצד מזרח . כלומר - זה לא קרה, זה ממש מתוכנן ! פה יקום ויהיה דשא גדול (ואולי אף ירוק) , "ריאה" נוספת לנשימת אויר הרים צח ומבריא .

שאר הזמן (והמרץ) מוקדש לפיתוח אזור בית הבנים : כבישים ומדרכות גישה , קירות אבן וגינון .

כך עוסקים באחזקה שוטפת ובשיפוצים קטנים יותר של מבני משק ואחרים , וגם בהתחלות ראשונות להרחבת המשחטה .

והעיקר : מצפים בנסימה עצורה להכרעת הקיבוץ לגבי בינוי שיכון ה' , כדי לגשת למלאכה בהקדם האפשרי .

מה עוד עושים אנשי ה בני ין שלנו , שאלנו את גדי , והוא פירט : גומרים שיפוץ בית "ניצנים" ("אלומה") , הראשונה בשורת כיתות בית הספר . אם הנגרים יספיקו , נוכל לאכלס את הכיתה בתחילת שנת הלימודים .

גן עופרים זכה לתחילת השיפוץ . ברגע שהילדים יעברו לכיתה (הנ"ל) , נוכל לסיים את שיפוץ הבית כולו .

תכנית התורנויות לשם מה?

לפי דעתי שתי טיבות לדבר :

א. חוסר תודעה מצד חברים רבים, כי גם

התורנויות הן חלק מהחיים ("אנחנו

צריכים לשרת את עצמנו") וכי יש לתת

2-3 תורנויות בשנה, כלומר מינימום

הכרחי שתיים (לא כולל שמירה קטנה).

כך הוא המצב כיום. אמנם אנחנו קיבוצ
גדול, אבל גם שכבת החברים שיצאה ממעגל
התורנויות גדולה.

ב. טיבה שניה : חוסר תכנון לטווח קצת

יותר ארוך, תכנון שיכול היה לתת

לסדרן בסיס לעבודה - ולחבר התראה

מוקדמת דיה כדי להתכונן ולתכנן את

זמנו.

במעט השבועות שאני עוסק בסידור, למדתי
להפתעתי עד כמה חברינו עסוקים ועותותיהם
מתוכננות היטב.

ועדיין לא הזכרתי את הקשיים שעושים
הענפים כשמדובר בתורנות של אחד
מעובדיהם!

מטיבות אלו (ועוד כמותן שלא מניתי פה)
הריני בא להציע לתכנון - מראש
את התורנויות ל-3
חודשים. לדעתי, קיום תכנית כזו
יכולה לחסוך לנו הרבה התרוצצות. נראה
לי כי טוב היה אילו הגענו לתכנון
שנתי - מצב שבו כל חבר יודע מתי
מגיע מועד התורנות שלו זמן רב מראש,
וניתנת לו האפשרות לתיאום מוקדם או
להחלפה עם חבר אחר בשעת הצורך.

נראה לי כי התשובה מקופלת בשאלה (שב-
כותרת) : חוסר התכנון
השורר כיום בשטח
התורנויות השבועיות
גורם לקשיים הן
לסדרנים והן לחברים.

בשני סוגים של תורנויות מטפל סדרן
העבודה :

1. תורנות שבת (והגים) בשירותים וב-
חינוך, תורנות בחדר האוכל ושטיפת
כלים בערב (בימי חול) והגשה בערב
שבת, וכן העמסת עופות.

2. התורנויות לשבוע ימים : שמירות,
שמירה קטנה, בישול ערב והגשה
עצמית.

תורנויות השבת והיוםמומיות מסודרות
וממוסדות (כל חבר יודע שאחרי 3-4
שבתות מגיע תורו לעבוד, ופעם ב-3
חודשים בערך יש לו תורנות חדר אוכל
והגשה בערב שבת), והן מתנהלות בסדר,
עם כמות סבירה של בעיות ותקלות המת-
עוררות תוך כדי ביצוע.

שונה לגמרי המצב בתורנויות לשבוע

ימים - והן הגורם הישיר לפנינו

הנפולות של הסדרן ("הסדרן הקטן")

ולמרבה צרותיו.

לכאורה לא היו צריכות להיות בעיות.
הרי מדובר בתורנות שאינה חורגת מעבר
למספר שעות העבודה היומי של החבר.
חבר נדרש לצאת לשבוע ממקום עבודתו
לשמירה או לעבוד במשך שבוע 3 שעות
פחות בענף ולעשות תורנות-ערב במטבח
- וכל זה דווקא מתנהל ברוב צרות
ותלאות, התרוצצויות בלי סוף של הסדרן
עד כדי ייאוש. מדוע?

שיחת קיבוץ

אני מודע לכך שכל תכנית היא בסיס לשינויים, אבל מוטב לעשות שינויים על סמך איזה בטיס מאשר איל-תורים איך טפור .

תכנית זו היא נסיון . הצלחתה תלויה בראש וראשונה באותם חברים שהגיע תורם ושמותיהם נכ-ללים באותה רשימה שעל לוח המודעות . בהם תלוי אם בעוד זמן נוכל לתכנן רבע שנה נוספת או נישאר צמודים לשיטה הקיימת, כשעל הסדרן מו-טלות משימות בלתי-אפשריות ההופכות את התפקיד לבלתי-נטבל, דבר שממנו טובלים הכל, כולל הקשיים במציאת מועמדים לתפקיד סדרן העבודה .

יעקב צ'קיר

צוות החג מודיע :

1. בהמשך הבחירות אושרו פה אחד הצעותיה אלה של ועדת מינויים :

טדרן עבודה : יעקב צ'קיר (כבר פועל מזמן, כפי שאפשר להיווכח גם בעלון זה)

מזכירות : צבי קרן (מזכיר), חיים מילר, שולמית ל., גרשון, נועם, אילנה אליאב, יוני שקד .

ועדת חינוך : אוכמה, איצלה, גדעון סרס, דינה כרמון, אסתר יוגב, גינה, שושנה גוס. (מקור מוסמך מטר לנו שהוועדה כבר התחילה להתארגן ולתפקד - אף מבלי שנבחר להם רכו !)

2. פעם שניה הביאה המזכירות לשיחה את אותה הצעה ופעם שניה נדחתה ע"י רוב המצביעים :

אחרי שתי הצבעות הוחלט ב-30 קול נגד 27 לא לחייב את אסא ברק לקבל את תפקיד המחנך כמסוד

3. מימון הרחבת המשחטה :

נראה שמצב הרוח של שיחת הקיבוץ הפעם היה בפורור אנטי-מימדי : רוב גדול (31 נגד 12) דחה שוב את הצעת ועדת המשק והחליט שכל ההשקעות הדרושות לתחילת ושיפוצה של המשחטה - יבואו ממקורות שלנו, ואין לשתף בהן את ראובן חסל .

(בהיעדר המזכיר רשם את הסיכום הזה - ינצל)

בפרוס חג ראש השנה נקיים , כמנהגנו מדי שנה -

תערוכת אמני הקיבוץ .

כל אחד מוזמן לתרום מכשרונו ויצירתו לתערוכה זו .

בפרטים

נא

לפנות

לצביקה אסף !

נר זכרון

אבא יוליוס כהן , בגיל 72 - 21. 8. 61

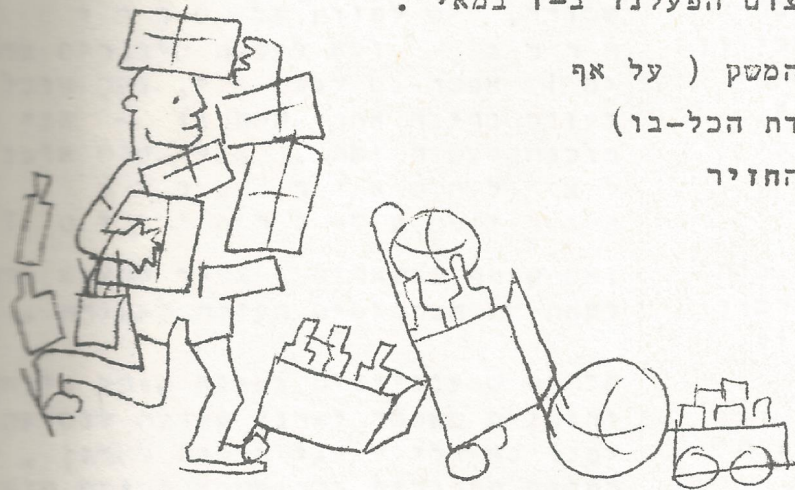
צבי (צ'של) ירוחם , בגיל 63 - 24. 8. 76

אברהמקה אבני , בגיל 58 - 25. 8. 71

אבא פאול לבושיץ , בגיל 85 - 30. 8. 72

הכלכלה בקהילה, הכלכלה-החברתית

על פי החלטת הקיבוץ באביב השנה, לצמצם את הוצאות אחזקת-אדם ב-10%, החליטה ועדת הכלכלה על קיצוצים בהספקה קטנה, ואף פרטמה החלטה זו בעלוץ הקיבוץ, ב-25 באפריל, בתוספת הערה שהפריטים שהוצאו מהחלוקה החפשית - יוחזרו ברגע שהתנאים ירשו זאת. את הצמצום הפעלנו ב-1 במאי.

ב-21 ביולי התקבלה החלטה בוועדת המשק (על אף התנגדותם של רכז המשק, הגזבר וועדת הכלכלה) לטלטלת את הקיצוץ ולהחזיר את הפריטים הנ"ל לרשימת החלוקה. מאז תחילת אוגוסט נמצאים שוב בחלוקה חפשית: מטהרי אויר, שקיות ניילון, שקיות אשפה, מטליות "ווסקס", סוללות "רן" וטמפוני-יבוא.

לאחר עליית מחירי האסימונים מ-4 ל-5 ל"י, יהיה מחירם לחברים 2.50 לאסימון (25.00 ל"י לחבילה של עשרה).

עם פתיחת המרכולית בינואר השנה, חלוקת החמאה נכנסה לשיטת הניקוד, ואילו חמאה תוצרת-בית חפשית. התוצאה: אין כמעט דרישה לחמאה בכל-בו. ועדת הכלכלה ממליצה לא להחזיק עוד חמאה בכל-בו, ובמקרה הנדיר שחבר נזקק לחבילה נוספת, יוכל לקנותה במטבח כמו מצרכים אחרים.

מאז הפעלת המרכולית נמשך הוויכוח על העברתם של סוכר, עוגיות חפשיות, כעכים (בייגלעך) מהכלכלה לרכולית. בעלוץ של ה-16 במאי גם החלטת המזכירות מצביעה באותו כיוון, אלא שעד כה לא התקדמנו לקראת ביצוע ההעברה. אף על פי כן אני מקווה שהדבר יתבצע בקרוב, הודות להחלטת המזכירות.

אנו שמחים להודיע כי הישגנו הנחה מיוחדת על גלידת סנו-קרטס, עד שהיא עתה זולה יותר מגלידת סנא-ניר. בחיבון!

הערבון על בקבוקים עלה ומעתה עלינו לגבות (ולהחזיר) 8.00 ל"י לכל בקבוק גדול של קולה, קינלי ושוופט.

אברהם פלר

מאכלי אירוס
דלאקא-החולל בלידי
ולמשפחותיהם
ברכת מזל טוב
בהולדת הבת ירדן

ההצגה נמשכת

לאחר שקיבלתי על עצמי את הטיפול בהצגות תיאטרון מחוץ לקיבוץ, ברצוני להטביר כמה דברים כדי שיהיה יותר נעים לכולנו.

אם יש בעיות של רגע אחרון עם הרכב שוודר, יש לפנות אל סדרן הרכב - ולא לעשות סידורים פרטיים! אפשר גם לגשת אלי, ואם אוכל לעזור בריצה אחרי הפתרון - אני מוכנה לעשות זאת. אבל בשום אופן לא להשאיר בביטחון כרטיסים! ואם קורה שנשארים, צריך למצוא דרך לקחת את הכרטיסים העירה למכירה.

מדור המופעים הבין-קיבוצי איננו קונה עוד הצגה שלמה, אלא רק את מספר הכרטיסים המוזמנים ע"י הקיבוצים. מכיוון שאנו מקבלים מחיר הנחה, המקומות שהם נותנים לנו גם אינם "הטובים ביותר". קשה לקבל תמיד את השורות הטובות, כי אנו רק קיבוץ אחד מכל המזמינים.

הפתרון היחידי הוא לקנות כרטיסים במחיר מלא - וזהו מחיר גבוה מאוד. בכוונתי להיפגש עם שלמה ברמון כשישוב מהמילואים ומקווה שביחד נגיע להחלטה.

חברים שמעוניינים באיזה מופע מיוחד וחושבים שאפשר לארגן קבוצה לנסיעה, יפנו נא אלי: אני מוכנה לארגן. הקניה המרוכזת דרך משרד מכירה היא יותר זולה וגם ניתן להשיג כרטיסים בכל מחיר שרוצים.

אבל... בינתיים קיבלנו הזמנות להצגות לעונה החדשה הנפתחת באוקטובר. חברים שמוכנים להמר ולנסוע, גם לפני שנגיע להסדר חדש - אינני חושבת שיפסידו. בשיטת החלוקה הנהוגה עתה, תמיד נקבל שורות קצת יותר טובות וגם פחות טובות, כך מלמד אותי נסיוני מלפני שנים. מי שמוכן לנסוע - יירשם נא בבקשה!

עד היום חולקו הכרטיסים לפי מה שהיה בידינו - ולא בתור עונש לאף אחד. מי שיש לו בעיות מיוחדות - יבוא נא אלי וימסור לי על כך. אחרת, איך אני יכולה לדעת?

חברים שמאיזו שהיא סיבה לא יכולים לנסוע, צריכים לדאוג בעצמם למכירת כרטיסיהם. אין באפשרותי לספל בזה. אני תמיד מוכנה למסור שם של מעוניין בקניה.

חיפשתי, אך לא מצאתי שום רשימה עם שמות חברים עם בעיות. נראה שבעבר - מי שחילק את הכרטיסים פשוט ידע את זה בעל פה ויכול היה להתחשב במידת האפשר. אני מקווה שעם טיפת רצון נוכל להסתדר.

במקרה שלא נמצא קונה, אפשר למכור את הכרטיס ליד קופת התיאטרון. אני פונה לכל הנוסעים להשיב ברצון לבקשה כזאת לנסות למכור כרטיסים מיותרים - והרי זה יכול לקרות לכל אחד מאיתנו!

לסיכום: רצוני שכולנו ניהנה! בטוף אני מאחלת לכולנו עונת תיאטרון נעימה!

בדרך כלל ניטע להצגות ברוב שנה קיבוץ, וכאן צצות כמה בעיות.

מר ים קליין

1. חוסר רצון של בעלי רשיון ג' (הסעת 11 אנשים) להיות נהגים.

עם החברים הסליחה על התקלה בנסיעה ל"ינטל". הוזמנו אוטובוסים ל-86 מקומות, ומשום-מה קיבלנו את שני המיניבוסים.

הוועדה משלמת את הכרטיס לנהג המעוניין. אני יודעת שלא תמיד נוח להתנדב ולנסוע, אך הרבה יותר יקר לנו להזמין מיניבוס, אם כי לי אישית זה פותר את הבעיה של חיפוש אחר נהג משלנו שיגיד כן.

העניין בבירור, בתקווה שלא יקרה עוד פעם.

צסקות אלף (כצקרה)

שמענו וקראנו הרבה טענות בפולמוס סביב פתיחת מרכז התרבות
ע"ש דבור, ואפשר בהחלט לציין בפראפראזה על האמרה הידועה:
" כל המרבה ... הרי הוא 'מסובך'", ומה שיותר חמור - הוא גם
מסבך ציבור גדול ללא צורך ולבטח ללא תועלת.

והיות ומדובר על ותיק ודיקן המורים
שלנו בספרות, אני חייב להיעזר בדברי
המשורר-המחזאי המפורסם מכולם, אשר
כתב לפני 350 שנה, באנגלית, במחזה
שיחיה לעד: This was the
unkindest cut of all =
(היתה זו המרה במדקרות) .

וטענה קשה יש לי למערכת העלוץ . אמנם
עלוץ הקיבוץ הוא דל למדי בזמן האחרון,
אבל הוא לא ייבנה על ידי כתבות מהסוג
הנ"ל . העלוץ צריך לשמש במה לבעיות
אידיאולוגיות, תרבותיות, חברתיות,
חינוכיות, כלכליות, משקיות ותנועתיות,
אבל ישנם גם מקרים בהם חייב העורך
להפעיל תבונה ובגרות ולדעת לפנות לחבר
בבקשה לוותר על כתבה מסויימת, אם היא
עלולה לזרות מלח על פצעים שטרם הגלידו
ובייחוד כאלה שלעולם לא יתרפאו .

היום יש טעם להזמין הצעות וכתבות על
ערב פתיחת בית הבנים שתקיים בשבוע
של חנוכה . לפני חודשיים היה טעם
להגיש הצעות וכתבות על הערב המוקדש
למשפחת הנדבנים מקנדה, נוסף להחלטה
שהתקבלה בשיחת הקיבוץ . אבל היום -
מה טעם ותועלת לדוש בבשרם של חברים
על ערב שכבר התקיים, עם כל הכשלונות
שלו ?

בכל חברה נאורה יודעים להגן על הפרט
נגד המילה המודפסת, אשר עלולה להביא
צער לציבורים שונים . גם במשטר של
עתונות חפשית ביותר יש גבול וסייג,
על אחת כמה וכמה בחברה קטנה וסגורה
כמו קיבוץ .

ח י י ס ג .

*

חלק מן הפולמוס שהתנהל בעלוץ
סביב אותו ערב, נכתב בחריפות
יתרה, מעבר למה שמקובל בסגנון
הוויכוח החברי הנהוג בינינו, לרבות
דבריו אלה של חיים . אך לאחר שכל
הטענות נטענו, אף הבוטות ביותר -

אנו מקווים שבכך באה הפרשה על סיומה . ה מ ע ר כ ת

נתחיל בהזכרת נשכחות . עוד זמן רב
לפני הפתיחה הנ"ל נתקבלה החלטה גם
ע"י המזכירות וגם ע"י ועדת בית הבנים
(אני אישית אינני חבר באף אחד מה-
מוסדות האלה, אבל הסכמתי להחלטה) -
שערב הפתיחה יוקדש אך ורק למשפחת
הנדבן הקנדי, שזאת תהיה "החגיגה"
 שלהם, עם טקס קצר ותכנית אמנותית .

ההחלטה הזאת הובאה כהצעה לפגישת
ההורים השכולים ואושרה גם שם . ההח-
לטה הובאה לשיחת הקיבוץ, ולא זכור לי
שהחבר ח. ל. הביע התנגדות כלשהי
לרעיון הזה או שמצא לנחוץ לערער על
הסיכום או לכתוב כתבה בעלוץ הקיבוץ
בכותרת "הרהורים לקראת פתיחת בית"
כמובן גם הוחלט והוצהר שבבוא העת,
כאשר הבניין יהיה מוכן במלואו ובעיקר
כאשר יושלם תדר ההנצחה - תתקיים
פתיחת בית הבנים כדת וכדין .

במבט לאחור, בעיני החכם לאחר המעשה,
ייתכן שהיתה זאת החלטה מוטעית, בלתי-
שקולה ואפילו שגיאיה חמורה . גם
המשפחה הקנדית הופתעה ונדהמה שנציגי
הקיבוץ על הבמה לא מצאו לנחוץ לציין
ולהדגיש את עיקר מטרתו של הבניין .
אבל מה טעם לבכות ולהלקות על חלב
שנשפך ולהקינו דם ללא צורך ? למעשה,
היחידי שהזכיר את הבנים הגיבורים
(נכון, בשפה האנגלית) היה מנכ"ל קרן
היטוד בקנדה, מפני שהוא לא ידע על
החלטתנו אנו .

לשיא החרדה והזוועה בדברי כתבתו הגיע
החבר ח. ל. בצינינו "אלה נתנו דמם
ואלה - דמיים" . אל אלוהים ! (אני
מרשה לעצמי להיעזר בכוחות השמיים
בפנייתי לחבר ח. ל.) לאיזו משיכת
קולמוס "מזהירה" הגעת ? איך יכולת ?
איך זה מסתדר עם "התרבות האצילה" אשר
גזכרת בהתחלת הכתבה ? איך היד לא
רעדה ? איך הדיו, עם כל טבלנותה, לא
קפאה ? הרי היתה זאת מכה איומה מתחת
לחגורה אצל כל משפחה שכולה !

גשר אל העולם

בוויכוח הנצחי על טיבם של המתנדבים, על תועלתם ואולי אף נזקם, על מה שהם נותנים לנו ומה שאנחנו מעניקים להם - הבה נעשה הפעם הכרה עם דעות ותגובות שלהם עצמם. אין אלה דברים שנאמרו או נכתבו "למען", אלא קטעים מתוך מכתבים ששלחו הביתה, למשפחותיהם, חברי קבוצת "בריג" הקודמת שלנו, ואשר התפרסמו ברבעון של ה"בריג" ניו זילנד - ישראל, הנושא את השם המעניין והיוצא דופן בעולם האנגלו-סקסי "MA NISHMA".

ל"בריג" - שם טוב פה, ואני מקווה כי נהיה ראויים לו. לרובנו עבודה קבועה ובה אפילו מידה של אחריות. אני אוהבת את הקיבוץ ומקנא באנשים היודעים לחיות בחברה שהם מאמינים בה. עם כל החטרונות המלווים "סוציאליזם מתגשם", אני מרגישה שזוהי החברה השוויונית ביותר שאפגוש אי-פעם. אך רק עכשיו, אחרי חודשיים, אני מרגישה "שייכת", הימים הראשונים היו ממש "הלם תרבותי".

Tricia

= = =

החיים כאן ממש מפתיעים: הזמן עף לו וקשה להאמין שכבר עברו 3 חודשים מאז הגענו לכפר מנחם. כל כך הרבה קורה פה... אף על פי כן קצב החיים איטי יותר מאשר בבית...

היכרתי די הרבה קיבוצניקים, בעיקר תוך כדי עבודה. קשה לי להאמין שבמערכת הקיבוצית - שאינה בנויה על כסף - כל אחד עובד קשה ואפילו אוהב את עבודתו! נפלא לנהל חיים בלי כסף! יחד עם זה אני חושב שבחיי הקיבוץ, העבודה תופסת מקום מרכזי מדי: הם עובדים 8 שעות ביום, 6 ימים בשבוע - איזה שבוע ארוך! אולי בעתיד הם יקצרו את שעות העבודה...

יש כאן המון פעילות - לכלל הקיבוץ ולנו במיוחד... אני לומד הרבה וכבר מכיר די טוב את ישראל ואח אנשיה...

Grant

עיסורי העלון : ז' ו ז' י

כולנו מרגישים בכפר מנחם כמו בבית ונהנים מחיי הקיבוץ. חוויה כזאת מעולם לא היתה ניתנת לנו בניו זילנד, במיוחד הרגשה זו של אחדות וחברות טובה...

עובדים במרץ בכל הענפים - מדגרה, פרדס, מטבח, מוסד ועוד. רובנו מרוצים, אם כי הוצאת זבל מהלולים מצריכה מאמץ גדול של צידוק רוחני! אחד היתרונות הגדולים של הקיבוץ: הרבה פנאי למחשבה, ניתוח, פילוסופיה והתפתחות...

ירושלים - עיר פלאות! הייתי קרוב לאזעקת פצצה ברחוב... יש כאן פעילות מוגברת של אש"ף... מוצא את עצמי יותר ויותר פרו-ישראלי בדעותי הפוליטיות...

Ian

= = =

כאשר הגענו הנה, היינו מבולבלים, לא מוכנים. הרגשתי שסיפרו לנו בבית הרבה על הצדדים הזוהרים של הקיבוץ ומעט מדי על ההיבטים הפחות-מושכים של העבודה והחיים פה. אך כל זה נראה עתה פעוט ובלתי-חשוב: אחרי חודש ימים אתה מתיישב פה ומתחיל ליצור קשרים...

החודשים שלי - ישראל ואראלה שבתאי - הם אנשים נהדרים. כל כך נחמדים ונדיבים! הם אימצו 5 מתנדבים במשפחתם, וכולנו מרגישים אצלם כמו בבית.

ביקרנו אצל ישראל כרמון והוא סיפר לנו הרבה על ייסוד הקיבוץ ועל האידע-אליים של התנועה. יצאתי מביתו משכיל יותר ונפעם...

לאמת - פנים רבות

ביום שלישי הקיבוץ היה כמרקחה .
התרגשות רבה, התלחשות, תהיות ופליאה,
והכל על פי האותיות הקטנות שמצאנו
בעמוד לפני-האחרון ב"על המשמר".
וכדרכנו בקודש - כל הכתמה, כל רע,
כל השמצה וכל הפללה מקבלים מייד את
אמוננו, כמעט ללא סייג, על כל פנים
ללא בדיקות נוספות רבות .

גם אנחנו נזעקנו מייד, צעדנו בצעד נמר
אל עבר דירתם של משפחת בן אשר וסאלנו
ישר וגלוי : מה האמת שלך, רפאל ?
והנה תשובתו :

"שמעון הדר, סקיד בכיר בטוכנות היהודיים
הוא חבר ותיק שלי . כאשר ראה שהנני
פעיל בקרב יוצאי תוניס בארץ, עודד אותי
- ולפני כשנתיים הציע לי לממן את
הוצאות הפעילויות שלי (ימי עיון ,
מפגשים, פיקניקים, מחקרים וגם כתיבת
מאמרים וכו'), ואף הציג בפני מיסכך
המעיד על זכותו להקציב כספים לפעולות
חינוכיות כאלה .

קיבלתי את הצעתו בתום-לב, כחבר המעון-
יין כמוני בטיפוח המורשת של יוצאי
תוניס .

לפני כשנה הואשם שמעון הדר בכל מיני
אי-סדרים כספיים במשרדו . הוא הושעה
מתפקידו, ועד היום מתנהלת החקירה נבדו
כל מסמך שנמצא במשרדו מעורר כנראה את
חשדות המשטרה . תוך כדי החקירה, מצאו
אצלו גם קבלות בחתימתי - על אותן
הוצאות הכרוכות בפעילותי (אגב, הן
מעולם לא הגיעו לסכום שנקב העתון !) .

זוהי האמת שמאחורי ה"סיפור"

שהופיע השבוע ב"על המשמר" .

(י .)

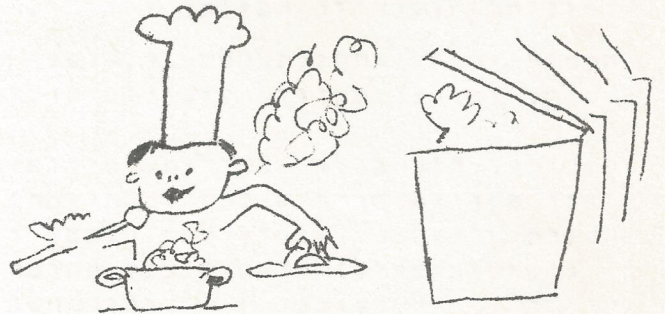
אני מתקשה להאמין שכבר עברו 3 חודשים
ובעוד חודש נעוץ מהקץ החס... אני
רוצה לבקר (ולעבוד) במושב לפני
שאעזוב את ישראל...

Fiona = = =

שלושת הימים הראשונים כאן היו קשים
מאוד, בעיקר יום השבת - ריקנות
כזאת ! עכשיו, בתום 3 חודשים (מי
מאמין ?) הכל עדיין חדש ומעניין, אך
גם מוכר וחביב . השלב הקשה הבא יהיה
- העזיבה, לא רק בגלל האנשים
שלמדתי להכיר ולחבב אלא גם בגלל
ההכרה לנטוש את הבטחון שבקיבוץ ולהי-
כנס שוב לעימות עם העולם הגדול :
להשיג עבודה, לינה, ארוחה, תחבורה...

עד כה ישראל סיפקה אותי מעל ומעבר
לציפיותי . ארץ זעירה - וכל כך
מעניינת ורבת-גוונים ! אני מקווה
לראות את כולה לפני שאעזוב ...

אני עובד במטבח, משש בבוקר . זה לא
רע, אך חשוב עם מי אתה עובד, ושתצליח
להתרגל להישמע לשלושה בוטים שונים
לפחות . האם ויכוח הוא התחביב
הלאומי פה ?

כשהגעתי, היולי ספקות אם אחזיק מעמד
4 ימים ולא 4 חודשים . עכשיו נראה לי
שאחזור הנה . ישראל והקיבוץ היו לי
התנסות מפליאה, מעוררת מבחינה חברתית
והשכלתית גם יחד... הקיבוץ מצליח
לחולל שינוי בכל השקפת עולמך ; ואני
יוצא מכאן כאדם מבוגר ויציב יותר .

Ian

ל צ י ל ה ו מ א י ר
ברכה לשבים הביתה -
בתום ה"סיבוב" באירופה